

[Tinning]

hænderne være mere krumme? Skal fødderne være mere deforme? Det er det, det handler om, og man kan sige ja, fordi der ikke er råd til andet, eller man kan sige nej, fordi vi er så handicapvenlige, men der er en tredje mulighed: man kan helt lade være med at nævne det. Den har ministeren valgt.

Jeg mener, at vi i dag skal bruge tiden til, at ministeren fortæller, hvad der skal ske på det her område. Jeg vil godt give et enkelt eksempel.

Muskelsvindramte har en lungekapacitet på noget, der ligner $\frac{1}{2}$ af det normale. Det er der nogle indlysende fysiske grunde til. Det betyder, at når man bliver forkølet, kan man meget nemt risikere at få en livstruende lungebetændelse. Det kan afhjælpes rimelig enkelt, nemlig ved, at man får noget lungefysioterapi, såmænd. Nu er systemet indrettet så fuldstændig forrygende, at hvis man får lungefysioterapi på et hospital, er det gratis, men hvis man får lungefysioterapi hjemme, er det ikke gratis, så er det egenbetaling.

Ministeren siger i sin redegørelse, at det er meget vigtigt at undgå gentagne indlæggelser på hospitaler og sådan noget. Det mener vi alle sammen, men det her system er faktisk indrettet på en sådan måde, at det fremmer gentagne indlæggelser. Der er masser af indlæggelser, også af muskelsvindramte folk, hvor det eneste, der faktisk foregår på hospitalet, er, at der gives lungefysioterapi, men i og med, at det bliver givet præcis dér, er det gratis. Hvis det skulle have været givet derhjemme, ville der have været egenbetaling.

Jeg vil godt have, at ministeren i dag siger, om det er en rimelig indretning af systemet. Ja eller nej. Agter ministeren eventuelt at lave det om? I givet fald hvordan? Jeg mener, det er et enkelt kompleks, det er til at gennemskue, og det må være muligt at blive enig om noget dér. Jeg er enig, når fru Aase Olesen tager det her med egenbetalingen op. Det er faktisk sådan, at egenbetalingen ikke bare er nået op på de to femtedele – det var et led i regeringens såkaldte genopretningspolitik, at egenbetalingen skulle løftes fra $\frac{1}{2}$ til $\frac{2}{3}$ – tilsyneladende er den helt oppe på omkring 50 pct. i nogle tilfælde.

Jeg mener – også for at få denne debat ned på et niveau, hvor det er til at finde ud af, hvor hvem står – at ministeren må give et klart svar: skal vi have lavet om på det dér

system omkring fysioterapien, eller skal vi ikke?

Konkluderende vil jeg i øvrigt sige, at jeg er helt enig med fru Aase Olesen i, at vi bør tage, måske ikke selve redegørelsen, men i hvert fald de problemstillinger, redegørelsen burde have handlet om, op, sætte dem på dagsordenen i folketingets socialudvalg og lige præcis nå frem til: er der på nogle områder konkrete skridt, vi kan tage for at realisere regeringens handicappolitiske målsætning, når nu man ikke selv har villet skrive en redegørelse om, hvad man har tænkt at foretage sig?

I VS er vi ikke spor overraskede over, at der ikke er kommet noget som helst i den redegørelse. Derfor har vi for et stykke tid siden igangsat et stykke arbejde med konkrete forslag inden for handicappolitikken. De er formentlig færdige om et par uger. Jeg mener, at de forskellige initiativer udmærket supplerer hinanden. Konkrete forslag fra et parti og drøftelser i folketingets socialudvalg kan sagtens være med til samlet at give en meget bedre belysning af, hvad det egentlig er, der foregår.

Til allersidst vil jeg godt nævne et enkelt eksempel, også fra Kirsten Lykke Jensens artikel i bogen »Fugl uden vinger«, som jeg i øvrigt kan anbefale. Hun skriver om problemerne med at få hjælp efter bistandslovens § 48, stk. 3, i Københavns kommune – det er en paragraf, som giver mulighed for, at man selv kan ansætte og administrere sin hverdag sammen med nogle medhjælpere – at det kneb meget med at få indrettet boligen. Hun skriver:

»Der var vanvittig unødige benspænd alene med at få lavet boligændringer, som var nødvendige for, at jeg kunne fungere i lejligheden.

I et helt år kunne jeg f.eks. ikke gå på wc selv, men måtte løftes over på toilettet. Det indebar, at jeg mistede mine kræfter og ledbevægeligheden i benene, så da endelig toilettet var ordnet, kunne jeg ikke selv klare at gå på wc – en kedelig konsekvens af en langvarig ekspeditionstid!«

Det tør siges, at det bare er én af tusinder og atter tusinder tragiske historier om, hvordan handicappolitikken fungerer i dagens Danmark.